

Príležitosti k činom dobra

Prezident Henry B. Eyring

Prvý radca v Prvom predsedníctve

Moji drahí bratia a sestry, cieľom môjho posolstva je uctiť si a osláviť to, čo Pán pre nás učinil a činí v pomoci chudobným a potrebným medzi Svojimi deťmi na zemi. Miluje Svoje deti v núdzi, a tiež tých, ktorí chcú pomôcť. A vytvoril spôsoby, akými požehnať ako tých, ktorí potrebujú pomoc, tak aj tých, ktorí pomáhajú.

Náš Nebeský Otec počuje modlitby Svojich detí po celom svete prosiace o jedlo na jedenie, šaty na zaodetie svojich tiel a o dôstojnosť, ktorá príde z možnosti zabezpečiť si toto nimi samotnými. Takéto prosby k Nemu prichádzajú odkedy umiestnil muža a ženu na zem.

Počujete o tých v núdzi tam, kde žijete a po celom svete. Vaše srdce je často pohnuté pocitmi sympatie. Keď stretnete niekoho, kto má problém nájsť si zamestnanie, cítite túžbu pomôcť. Cítite to, keď idete do domu vdovy a vidíte, že nemá žiadne jedlo. Cítite to, keď vidíte fotografie plačúcich detí sediacich na ruinách svojich domov zničených zemetrasením či ohňom.

Pretože Pán počuje ich plač a cíti váš hlboký súcit k nim, od počiatku časov pripravil pre Svojich nasledovníkov spôsoby ako pomôcť. Vyzval Svoje deti, aby zasvätili svoj čas, svoje prostriedky a samých seba a pripojili sa k Nemu v službe druhým.

Jeho spôsob pomoci bol svojho času nazývaný „Život podľa zákona zasvätenia“. V inom období bol Jeho spôsob nazvaný „Spoločný rád“. V našej dobe je nazývaný „Cirkevný sociálny program“.

Názvy a podrobnosti projektov sú zmenené, aby pasovali na problémy a podmienky ľudí. Ale Pánov spôsob pomoci tým v časnej núdzi si vždy vyžaduje ľudí, ktorí z lásky zasvätili seba samých a svoje prostriedky Bohu a Jeho dielu.

Vyzval nás a prikázal nám zapojiť sa do Jeho diela a pozdvihovať tých, ktorí sú v núdzi. Uzatvárame zmluvu, že tak budeme činiť, keď vstúpime do vôd krstu a vo svätých chrámoch Božích. Svoje krstné zmluvy si obnovujeme v nedeľu, keď prijímame sviatosť.

Mojim cieľom dnes je popísať niektoré z príležitostí, ktoré Boh pre nás pripravil, aby sme mohli pomôcť druhým v núdzi. Nemôžem hovoriť o všetkých kvôli krátkemu času, ktorý tu spolu máme. Mojou nádejou je obnoviť a posilniť váš záväzok k činom.

O Pánovej výzve k tejto práci existuje pieseň, ktorú si spievam už od doby, kedy som bol malým chlapcom. V detstve som ale venoval viac pozornosti radostnej melódii než moci slov. Modlím sa za to, aby ste dnes precítili oné slová vo svojich srdciach. Započúvajte sa znova do tých slov:

Učinil som dnes niečo dobré vo svete?

Pomohol som niekomu v núdzi?

Potešil som smutného a rozradostil niekoho?

Ak nie, určite som pochybil.

Bolo niekoho bremeno dnes uľahčené,

pretože som bol ochotný sa deliť?
Bola daná pomoc chorému a vyčerpanému na ich ceste?
Keď potrebovali moju pomoc, bol som tam?
Potom vstaň a rob niečo viac
než snívať v dome nad svojou hlavou.
Činiť dobro je potešenie, radosť nezmerateľná,
požehnanie služby a lásky.¹

Pán nám pravidelne posielal akési „prebudenie“. Občas je to náhly pocit sympatie pre niekoho v núdzi. Otec to možno cítil, keď videl dieťa spadnúť a rozbiť si kolená. Matka to možno pocítila, keď začula v noci vystrašený plač svojho dieťaťa. Syn či dcéra mohli cítiť súcit s niekým, kto bol smutný či sa bál školy.

Všetci sme boli pohnutí pocitmi súcitu s druhými, ktorých ani nemusíme poznať. Napríklad, keď počúvate reportáže o vlnách ktoré sa prehnali Pacifikom po zemetrasení v Japonsku, cítili ste starosť o tých, ktorí mohli byť zranení.

Pocity súcitu prichádzajú k tým z vás, ktorí ste sa dozvedeli o záplavách v Queenslande v Austrálii. Spravodajské reportáže hovoria prevažne odhadom o počtoch ľudí v núdzi. Ale mnohí z vás cítia bolesť oných ľudí. Na tento alarm odpovedalo viac ako tisícpäťsto členov Cirkvi v Austrálii, ktorí ako dobrovoľníci prišli pomôcť a utešiť.

Zmenili svoje pocity súcitu do rozhodnutia konať na základe svojich zmlúv. Videl som požehnanie, ktoré prichádzajú k človeku v núdzi, ktorý obdrží pomoc a k človeku, ktorý chytí príležitosť za pačesy a pomôže.

Múdri rodičia vidia v každej potrebe druhých spôsob, akým priniesť požehnanie do životov ich synov a dcér. Nedávno tri deti priniesli nádoby s vynikajúcou večerou k našim predným dverám. Ich rodičia vedeli, že potrebujeme pomoc a zahrnuli svoje deti do príležitosti slúžiť nám.

Rodičia požehnali našu rodinu svojou veľkorysou službou. Tým, že svojim rozhodnutím dali svojim deťom možnosť zapojiť sa do dávania, presunuli požehnanie aj na svoje budúce vnúčatá. Úsmevy na tvárach detí, keď opúšťali náš dom ma utvrdili v tom, že sa tak stane. Povedia svojim deťom o radosť, ktorú cítili, keď poskytlí láskavú službu Pánovi. Pamätám sa na pocity tichého zadosťučinenia z detstva, keď som na výzvu svojho otca trhal burinu u suseda. Kedykoľvek som vyzvaný, aby som bol tým, kto dáva, spomeniem si a verím slovám piesne: „Ako sladké je, Pane môj, pre Teba stále pracovať.“²

Ja viem, že tieto slová boli napísané aby opisali radosť prichádzajúcu z uctievania Pána v sabatný deň. Ale oné deti pri našich dverách, cítili onú radosť z práce pre Pána, večer obyčajného dňa v týždni. A ich rodičia videli príležitosť aby činili dobro a šírili radosť presahujúcu generácie.

Pánov spôsob starostlivosti o núdzných poskytuje ďalšiu príležitosť pre rodičov požehnať svoje deti. Jednu nedeľu som to videl na zhromaždení. Malé dieťa odovzdávalo biskupovi, keď vošiel do kaplnky pred začiatkom zhromaždenia, obálku na dary a desiatky.

Poznal som onú rodinu a chlapca. Oná rodina sa práve dozvedela o niekom zo zboru, ktorý bol v núdzi. Keď vložil oveľa štedrejšiu pôstnu obeť do obálky ako bolo obvyklé, povedal otec dieťaťu niečo ako toto:

„Dnes sme sa postili za tých, ktorí sú v núdzi. Prosím, odovzdaj za nás biskupovi túto obálku. Viem, že ju dá ako pomoc tým, ktorí sú vo väčšej núdzi ako my.“

Namiesto akejkol'vek bolesti z hladu v onú nedeľu si chlapec bude na tento deň spomínať s vrúcnyim pocitom tepla. Z jeho úsmevu a spôsobu ako pevne stískal obálku môžem povedať, že cítil onú dôveru svojho otca, že môže niesť rodinné obeť pre chudobných. Bude si pamätať oný deň, aj keď bude diakonom, a možno aj navždy.

Rovnaké šťastie som videl v tvárach jednotlivcov, ktorí v Pánovi pred rokmi pomohli ľuďom v Idahu. Hrádza vodného diela Teton Dam sa pretrhla v sobotu 5. júna 1976. Jedenásť ľudí zahynulo. Tisícky museli opustiť svoje domovy za pár hodín. Niektoré domy boli zmetené prívalovou vlnou. A tisícky obydlí mohli byť učené znovu obývatelnými iba skrze snahu a prostriedky presahujúce možnosti majiteľov.

Tí, ktorí počuli o onej tragédii pocítili súcitu a cítili povolanie činiť dobro. Susedia, biskupi, predsedníčky Združenia pomoci, vedúci kôr, domáci učitelia a navštevujúce učiteľky opustili domovy a zamestnania, aby čistili zaplavené domy druhých.

Mladý pár sa vrátil do Rexburgu z dovolenky práve po záplave. Nešli sa pozrieť na svoj vlastný dom. Namiesto toho našli svojho biskupa a opýtali sa ho ako môžu pomôcť. Poslal ich k rodine v núdzi.

Po pár dňoch išli, aby si skontrolovali miesto, kde bol ich dom. Bol preč, zmetla ho prívalová vlna. Išli naspať k biskupovi a opýtali sa: „Teraz, čo chcete, aby sme ďalej urobili?“

Kdekoľvek žijete, videli ste oný zázrak súcitu, ktorý sa obrátil v nesebecký čin. Možno to nebude pri alarmujúcom veľkom prírodnom nešťastí. Videl som ho v kňazskom kvóre, kde bratia povstali a opísali potreby muža či ženy, ktorí hľadali pracovnú príležitosť, aby mohli podporovať svoju rodinu. Mohol som v miestnosti cítiť súcitu, ale niektorí navrhli mená ľudí, ktorí by možno zamestnali oného človeka, ktorý prácu potreboval.

To čo sa deje na kňazských kvórach a to čo sa dialo pri zaplavených domoch v Idahu je prejavom Pánovho spôsobu ako pomôcť tým vo veľkej núdzi, aby sa mohli stať sebestačnými. Cítíme súcitu a vieme ako konať Pánovým spôsobom, aby sme pomohli.

Tento rok oslavujeme sedemdesiate piate výročie Cirkevného sociálneho programu. Začínal, keď bolo treba pomáhať tým, ktorí stratili prácu, farmy a dokonca domy pri alarmujúcej situácii, ktorú dnes poznáme ako obdobie „Veľkej hospodárskej krízy“.

Veľa časných potrieb detí Nebeského Otca prichádza znova aj v našej dobe tak ako tomu bolo a bude vo všetkých dobách. Zásady, ktoré sa prijali pri založení Cirkevného sociálneho programu nie sú iba pre jednu dobu či jedno miesto. Platia pre všetky doby a všetky miesta.

Tieto zásady sú duchovné a večné. Z toho dôvodu nám to, že im porozumieme a uložíme si ich do našich srdc umožní vidieť a chopiť sa príležitosti kedykoľvek a kdekoľvek nás Pán vyzýva.

Tu sú niektoré zásady, ktoré viedli mňa pri pomáhaní Pánovým spôsobom a keď druhí pomáhali mne.

Po prvé, každý je šťastnejší a cíti sa dôstojnejšie, keď sa môže postarať sám o seba a rodinu, a potom sa napriahnuť a postarať sa o druhých. Som vdáční tým, ktorí mi pomohli v núdzi. A som dokonca oveľa vdáčnejší za celé tie roky tým, ktorí mi pomohli byť sebastačným. A potom som veľmi vdáčný za tých, ktorí mi ukázali ako využiť niektoré moje prebytky, aby pomohli druhým.

Naučil som sa, že spôsob ako mať prebytok je utrátiť menej ako zarobím. S takýmto prebytkom som si mohol potvrdiť so skutočne šťastných zážitkov, že je naozaj lepšie dávať ako dostávať. Toto je šťastie preto, lebo poskytujeme pomoc Pánovým spôsobom a On nás požehnáva.

Prezident Marion G. Romney o sociálnej práci povedal: „Nič čo v tejto práci urobíte nie je zlé.“ A potom citoval svojho misijného prezidenta Melvina J. Ballarda, týmto spôsobom: „Človek nemôže dať ani kôrku Pánovi bez toho, aby späť nedostal celý chleba.“³

Vo svojom živote som zistil, že je to pravda. Ak som štedrý k potrebám detí Nebeského Otca, On je štedrý ku mne.

Druhou zásadou evanjelia, ktorá ma viedla pri sociálnej práci je moc a požehnanie jednoty. Rezident J. Reuben Clark, ml. to videl týmto spôsobom:

„Takéto dávanie ... možno prinieslo väčšinu pocitov vzájomného bratstva, keď muži vo všetkom, či pri školeniach alebo pri zábave, pracovali bok po boku na záhrade sociálneho programu či na inom projekte.“⁴

Ten nárast pocitu bratstva je pravdivý tak pre toho, čo dostáva, ako pre toho, čo dáva. Do dnešného dňa muž, s ktorým som sa oháňal lopatou bok po boku v jeho zaplavenom dome v Rexburgu, cíti oné spojivo medzi nami. A cíti sa lepšie, čo sa týka jeho osobnej dôstojnosti, lebo urobil všetko, čo sa dalo pre seba a svoju rodinu. Ak by sme pracovali sami, obaja by sme stratili duchovné požehnanie.

To ma vedie k tretej zásade zapojenia sa do sociálnej práce: Primknite sa k rodine, aby pracovala s vami tak, aby sa mohli naučiť ako sa vzájomne o seba postarať, keď pomáhajú druhým. Vaši synovia a dcéry, ktorí pracujú s vami, keď slúžite druhým v núdzi, si pravdepodobne pomôžu navzájom, keď budú v núdzi.

Štvrtú hodnotnú zásadu Cirkevnej sociálnej pomoci som sa naučil ako biskup. Pochádza z nasledovného duchovného príkazu vyhľadávať chudobných. Je to biskupova povinnosť nachádzať tých, ktorí stále potrebujú pomoc, aj keď oni a ich rodiny urobili všetko, čo mohli, a zabezpečiť pre nich pomoc. Zistil som, že Pán posielal Ducha Svätého, aby učinil možným oné „hľadajte a nájdete“⁵ pri starostlivosti o chudobných rovnako ako pri nachádzaní pravdy. Tiež som sa do vyhľadávania naučil zapájať prezidentku Združenia pomoci. Je možné, že ona obdrží zjavenie ešte skôr ako vy.

Niektorí z vás budete potrebovať onú inšpiráciu v nasledovných mesiacoch. V rámci osláv 75. výročia Cirkevného sociálneho programu budú členovia cirkvi vyzvaní, aby sa zapojili do „Dňa služby“. Vedúci a členovia budú vyhľadávať zjavenie pri príprave projektov.

Dám vám tri odporúčenia k tomu ako budete plánovať oný projekt služby.

Po prvé, pripravte sa vy a tí, ktorých vediete duchovne. Iba ak sú srdcia obmäkčené Spasiteľovým uzmiernením môžete jasne vidieť cieľ projektu ako požehnať rovnako duchovne ako časne životy detí Nebeského Otca.

Moja druhá rada je vybrať si ako príjemcov vašej služby ľudí či už v kráľovstve alebo v komunite, ktorých potreby sa dotknú sŕdc tých, ktorí budú službu poskytovať. Ľudia, ktorým slúžite budú cítiť vašu lásku. To spôsobí, že viac ako to, že ich časné potreby budú naplnené, budú mať pocit šťastia tak ako to sľubovala oná pieseň.

Môj posledný návrh je jednoduchý a závislý na sile prepojenia rodín, kvór, pomocných organizácií a ľudí, ktorí sú vo vašej komunite. Pocity jednoty znásobia dobrý dopad onej služby, ktorú poskytujete. A tieto pocity jednoty v rodinách, v Cirkvi a v komunitách porastú a stanú sa trvácnym dedičstvom dávno po ukončení projektu.

Toto je moja príležitosť povedať vám ako veľmi si vás cením. Láskyplnou službou, ktorú ste dali Pánovi som ja obdržal poďakovania od ľudí po celom svete, ktorým ste pomohli, keď som sa s nimi stretol.

Našli ste spôsob pozdvihnúť ich vyššie, keď ste im pomohli Pánovým spôsobom. Vy a pokorní nasledovníci Spasiteľa ako vy, púšťate svoj chlieb po vodách v službe a ľudia, ktorým ste pomohli sa pokúsili dať mne na oplátku z vďačnosti peceň chleba.

Získal som rovnaké vyjadrenie vďaky od ľudí, ktorí s vami pracovali. Spomínam si na jednu príležitosť, keď som stál vedľa prezidenta Ezru Taft Bensona. Premýšľali sme o službe v Pánovej Cirkvi. Prekvapil ma svojim mladistvým elánom, keď povedal, rozhadzujúc rukami: „Milujem túto prácu a to je teda práca!“

Za Majstra vám vyjadrujem vďaku za vašu prácu v službe deťom nášho Nebeského Otca. On vás pozná a vidí vašu snahu, usilovnosť a obetavosť. Modlím sa o to, aby vám dal požehnanie vidiac ovocie vašej snahy v šťastí tých, ktorým ste pomohli a s ktorými ste pomáhali, pre nášho Pána.

Ja viem, že Boh Otec žije a počuje naše modlitby. Ja viem, že Ježiš je oný Kristus. Vy a tí, ktorým slúžite môžu byť prečistení a posilnení službou Jemu a dodržiavaním Jeho prikázaní. Môžete vedieť tak ako viem ja, mocou Ducha Svätého, že Joseph Smith bol Božím prorokom, aby znovuzriadil pravú a živú Cirkev, ktorou je. Svedčím, že prezident Thomas S. Monson je žijúci prorok Boží. Je úžasným príkladom toto čo mal Pán na mysli, keď povedal choďte a dobre čiňte. Modlím sa, aby sme sa chopili našich príležitostí pozdvihovať ruky, ktoré sú sklesnuté a posilňovať kolená mdlé.⁶ V posvätnom mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. *Hymns*, č. 223.
2. Pozri „Sladká je práca“, *CPaPPD*, str. 13.
3. CR 1980, október.

4. CR 1943, október, s. 13.
5. Pozri Matúš 7:7 – 8; Lukáš 11:9 – 10; 3. Nefi 14:7 – 8.
6. Osobná skúsenosť Henryho B. Eyringa.